

CURIOZITĂȚI SCRIPTURALE

(continuare din numărul trecut)

18. EVANGHELIA DUPĂ MATEI

12. Comori pe pământ. Duritatea celui puternic, nu mai era calculată în societate. Lumea era obișnuită cu sadismul celui mare. Toți oamenii erau buni la suprafață, dar în tăcere ficăruia îi era frică până și de cei din casa lui.

Băncile nu erau cunoscute și nici depozitele de bani, giuvaeruri, sau haine scumpe. Hoții dădeau buzna în casele oamenilor și furau tot ce li se părea mai de preț. Astfel hainele noi erau mai de preț pentru hoț decât propria lui haină. Monedele de aur și argint erau purtate la cingătoare dacă îi trebuiau, dacă nu, le ascundeau. Locul cel mai potrivit de ascuns era în pereții groși ai casei; nici cei din casă nu știau unde sunt ascunse. Tot prin pereți erau ascunse și hainele care puteau atrage privirile hoților.

Așa s-a întâmplat la distrugerea Ierusalimului de către romani, în anul 70: ostașii au primit ordin să dărâme casele bogăților. Spre surprinderea lor, ostașii au găsit mult aur și argint, printre pietrele pereților. În felul acesta s-a împlinit profeția Domnului Isus despre Ierusalim, că nu va rămâne piatră pe piatră: ostașii au căutat bani.

Pe de altă parte, cine avea mulți bani de argint și aur, îi îngropau în pământ unde nimeni nu știa. Dacă era vreun loc care atrăgea atenția, veneau hoții și săpau pământul în speranța îmbogățirii peste noapte. Acestea toate, erau motivele pentru care Domnul i-a avertizat pe ascultătorii Lui: „Nu vă strângeți comori pe pământ unde le mănâncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții” (Mt.6:19).

13. Slugă la doi stăpâni. Era o raritate ca doi oameni să se folosească de o singură slugă. Dar era foarte obișnuit ca doi frați să se folosească de serviciul acelorași slugi. Sărăcia mare îi determina pe unii tineri să apeleze la alții mai înstăriți a-i primi ca servitori. Acești așa ziși „înstăriți”, de fapt erau doi sau trei frați care locuiau în aceeași casă. Ei erau căsătoriți. Casa lor era o cameră largă neîmpărțită cu pereți sau perdele. Fiecare femeie își întindea patul într-o parte a camerei – loc care era numai al ei. Slugile mâncau împreună cu ei la masă. Noaptea, slugile se întindeau pe lângă pereți.

Pacea era în aceste case, până ce o gospodină mai bună de gură începea a se impune cu ceva. Uneori pacea dura până la venirea copiilor. Slugile căutau cu atenție să vadă care dintre cele două femei erau mai bune cu ei. Așa slugile își arătau respectul față de un stăpân li nerespectul față de celălalt.

14. Mărgăritare aruncate porcilor. În țările din jurul lui Israel, încă se mai găsesc obiceiuri rămase de peste secole. Astfel, bărbaților le face plăcere să se angajeze în conversații, cu semeni din aceeași clasă, din care să reiasă capacitatea intelectuală a cuiva. Cu cât cineva se simte mai mult onorat, cu atât se angajează tot mai mult în discuții. Cei ce cunosc mai mult și sunt conștienți de nivelul lor intelectual, ocolesc a intra în discuții cu cei mai puțin educați. Pentru ei este de preferat a tăcea și a asculta nimicurile altora decât să zică ceva și să nu fie înțeleș. În conversațiile în care subiectul este religia, sau filosofia, deseori se uzează de cuvinte neplăcute, grele, dure. În special în clasa celor de jos, nimeni nu vrea să admită că este greșit și cu ușurință se poate ajunge și la atac fizic.

Domnul Isus a experimentat astfel de situații, dar a scăpat nevătămat din mâinile lor. De aceea, Domnul le-a dat un sfat bun: „Să nu dați câinlor lucrurile sfinte, și să nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca să nu le calce în picioare și să se întoarcă să vă rupă.” Acest sfat a fost foarte potrivit pentru ucenicii care urmau să predice Evanghelia celor ce iubeau tradiția dar nu erau în capacitate să deosebească binele de rău.

15. Peștele și șarpele. În Israel, încă mai există nomazi cu turmele lor de capre prin pustie. Tot la fel, în toată Arabia. Acești nomazi, conform sezonului, se stabilesc într-un anumit loc pentru o vreme, apoi se deplasează din nou. Din necesitate, uneori renunță la desfășurarea cortului și-și ridică o încăpere din pietre, fără mortar., drept acoperiș folosesc crengi din copacii răsleți și tufe de scaieți. Printre crăpăturile pereților, deseori se ascund un soi de șerpi mărunți neveninoși.

Când acești nomazi pregătesc carne prăjită mai multă decât se consumă în acea seară, ce rămâne este acunsă în coșuri atârinate de tavan. Pâinea care rămâne este ascunsă în afara acestei case în mijlocul unor grămezi de pietre, locul unde, în pustie, se păstrează cel mai bine.

De obicei, copiii obosiți de căldura zile, adorm mai repede de a se fi pregătit cina. Peste noapte, cei mai flămânzi se scoală și cer de mâncare. Domnul S-a folosit de acest adevăr și le-a amintit cum tatăl alege pâinea pentru copilul său, nu piatra, la întâmplare. Iar dacă i se cere pește prăjit, tatăl nu va lua pe apucate, fără discernământ, să dea copilului său, în loc de pește, un șarpe – strecurat în coșul cu

mâncare, atras de mirosul cărnii prăjite.

16. Calea largă și cea strâmtă. Ne amintim că nu prea mulți ani în urmă, oamenii din România călătoreau pe jos, fără vreun mijloc de transport. Cu câte un toiag în mână, drept armă de apărare împotriva câinilor de prin sate, călătoreau zile în șir.

Două mii de ani în urmă, prin Israel călătorii foloseau drumurile largi și cele înguste. Pe drumurile largi de obicei călătoreau în caravane. Dacă se avânta cineva pe un drum larg, nu era socotit ca om înțelept. Din loc în loc, se așteptau tâlharii de drumul mare. Acesta a fost motivul pentru care unii oameni foloseau drumurile lăturalnice, înguste, pe unde se putea strecura o singură persoană. În aceste locuri tâlharii nu puteau ataca în voie. Toată lumea cunoștea acest adevăr, dar calea lăturalnică și îngustă avea o serie de inconveniente.

Un alt element al învățurii Domnului din acest text este poarta. Ea este largă sau îngustă. Este vorba de poarta de la staulul oilor. Cei mai săraci preferau o poartă îngustă și mică. Aceste calități făceau pe hoți să ocolească aceste staule. În timpul atacului, atât hoțul cât și apărătorul căutau să fie asigurați că au acces la poartă: hoțul pentru a putea fugi, iar apărătorul pentru a-l putea opri.

Folosindu-se de aceste lucruri cunoscute populației lui Israel, Domnul i-a învățat pe ascultătorii Săi că pentru a intra în Rai, omul conștient de ce se petrece în jurul lui, va prefera drumul „îngust”, greutatea crucii.

17. Sutașul din Capernaum. (Mt.8:5-9) Toată ostășimea romană cunoștea credința politeistă, specifică aproape întregii lumi. Sutașul acesta din Capernaum, însă, se deosebea de toți ceilalți. Se vede că odată venit pe pământul lui Israel, s-a interesat de credința locului. A ajuns să cunoască râvna lui Israel pentru Iehova; nimeni dintre romani nu avea voie să intre nici măcar în curtea interioară a Templului. Preoții care aveau voie să intre în Templu, trebuiau, mai întâi, să se curățească printr-un ritual special. Profeții erau „gura lui Dumnezeu”; aceștia nu se atingeau de nimic ce era considerat necurat de „Sulurile Cărților Sfinte”.

Deci, în mintea lui, profetul Isus, care are putere de la Dumnezeu lui Israel, nu va intra în casa sutașului care era socotit necurat. Dar sutașul acesta avea cunoștințe mult mai adânci în credința lui Israel. El știa că puterea lui Dumnezeu nu ține de ritualurile poporului. Dumnezeu este Atotputernic peste întreg pământul, El, Făcătorul a toate. Deci, dacă este adevărat, nu va fi necesar ca profetul Isus să-i intre în casa lui socotită necurată. „Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu; dar zi numai un cuvânt și robul meu va fi tămăduit.”

Domnul Isus a găsit de bine să laude o astfel de credință, pe care nu o găsisese în Israel. Există această credință, azi, în cei ce-și zic „credincioși”? Este credibil că Domnul Isus va onora o asemenea credință și azi.

VA URMA